

Het jaar 1981 was een belangrijk jaar voor het Vogelrampenfonds. De stichting werd namelijk 25 jaar geleden -in de koude winter van 1956- opgericht. Aanvankelijk kwam het Vogelrampenfonds alleen in actie als er sprake was van een grote vogelramp, zoals b.v. in de strenge winter van 1963. Later bleek, dat de vogels vrijwel elke dag onze hulp nodig hebben. Begin 1973 werd de kas achterin de Stads-kweektuin in Haarlem in gebruik genomen, die nog steeds, zij het zeer gemoderniseerd, dienst doet als Vogelhospitaal.

Het verslagjaar voor "onze" vogels begint op 1 september, als wij aan C.R.M. verslag moeten uitbrengen over het aantal vogels dat door ons werd opgevangen en verpleegd. Dit verslagjaar, (1980/81) waren het er ver over de 1500, ondanks het feit dat de winter zacht was en er geen sprake was van koudeslachtoffers. Naast deze vogelpatiënten werden ook een aantal andere dieren door ons verpleegd, die eigenlijk niet in een Vogelhospitaal thuishoren, maar die toch dringend behoefte hadden aan hulp en onderdak. Dit waren dieren die door de brandweer gered werden, daaronder bevonden zich, behalve tropische vogels, ook 38 Cavia's, 22 Hamsters en 9 Konijnen. Ons werd verzocht de dieren tijdelijk onderdak te verlenen. De dieren kwamen met een ruim voedselpakket en konden enkele weken later in goede gezondheid weer worden overgedragen.

Inmiddels werden we geconfronteerd met een nieuwe ramp. Velen zullen zich de krantenartikelen herinneren over de grote olieramp bij Noorwegen en Zweden. Hoewel ons hospitaal niet vlak aan zee ligt, werden ook slachtoffers bij ons gebracht. Heel veel van deze dieren waren onderweg naar ons toe al gestorven of stierven enkele uren na binnenkomst. Bij andere, die veel olie binnen hadden gekregen, traden zelfs na weken nog darmbloedingen op. Optimistisch kan onze rapportage over deze dieren niet zijn. Het gaat er bij deze zeevogels n.l. niet om, om ze op het land nog enige tijd in leven te houden. Ze kunnen pas worden teruggeplaatst in hun natuurlijk element als ze gedurende langere tijd in het water gezond blijven en zelfs dan nog is het de vraag of ze ooit weer in staat zijn om zich voort te planten. Het is een ontstellende gedachte dat dit soort

rampen dikwijls moedwillig veroorzaakt worden om kosten te sparen. Hoewel het lozen van olie op zee goedkoop is, is de schade die daarmee aan het milieu en de zeevogels wordt aangericht, aanzienlijk.

Met het oog op de vele vogelpatiënten die in februari '81 in ons Vogelhospitaal aanwezig waren, die veel rust nodig hadden, lieten we de dag waarop het jubileum viel in stilte voorbijgaan. In plaats daarvan hielden we begin mei, in de week waarin ook Wereldmilieudag valt, een Open-huis-weekend, waarop we ruim 500 donateurs en andere belangstellenden ontvingen. Erg blij waren we met vier prachtige vogelkooien, die we van een donatrice als jubileumgeschenk ontvingen. Ze zijn dadelijk in gebruik genomen voor de verpleging van jonge ouderloze vogels, die bij nesten tegelijk werden gebracht. Merkbaar is dat steeds meer katten de nachten buiten doorbrengen. Ieder jaar zijn meer vermoeide vogelouders voor de poes en hun overigens gezonde nageslacht zou stellig de hongerdood sterven als geen hulp geboden werd.

Dankzij goede vitaminerijke voeding kunnen zij zich ontwikkelen tot gezonde dieren.

Gelukkig is veel gedrag van vogels aangeboren en niet aangeleerd. Wel moeten we er altijd op letten, dat de jonge vogels voor vertrek weer voldoende schuw zijn. Zodra zij zelf kunnen eten, gaan zij daarom eerst nog een poos naar een buitenvolière, waar het contact met de mensen zo gering mogelijk is, voordat ze vrijgelaten worden. Onder de vele zangvogels bevonden zich dit verslagjaar ook twee IJsvogels. Beide waren raamslachtoffers. Eén kon gered worden. De ander was er helaas veel slechter aan toe.

Ook dit verslagjaar werden veel vogels slachtoffer van vergif. Verscheidenen werden voor onderzoek opgestuurd naar het Diergeneeskundig Instituut. Verder moesten er heel wat watervogels bevrijd worden van ingeslikte vishaken en vislijn. Door dit draad worden dikwijls lichaamsdelen afgesnoerd. Er gaat bijna geen dag voorbij waarop onze hulp niet wordt ingeroepen. We helpen waar we kunnen, maar we zijn wel eens bezorgd over de toekomst. Het leven wordt duurder en er wordt steeds meer gesproken over bezuinigen. Soms vragen we ons af of onze vogels binnenkort ook de broekriem zullen moeten aantrekken en tegelijk weten we, dat dat niet kan. Revaliderende dieren hebben immers goede voeding nodig om volledig op

krachten te komen. Zwakke dieren zullen nooit meer terug kunnen in de vrije natuur en dat terugbrengen in de natuur is toch immers hetgeen waar het om gaat? We hopen dat we er in slagen de kring van donateurs nog wat uit te breiden. Dan alleen blijft het voortbestaan van het Vogelrampenfonds gewaarborgd en zullen we ook in de toekomst de vogels die in nood verkeren, de hulp kunnen bieden, die zij zo dringend nodig hebben.

Namens de stichting Vogelrampenfonds,
Thera te Broekhorst van Dieren.
Postgiro 199399.

